

Orpheus og Eurydice.

Et

Syngespil

i

tre Acter.

Poesien er af E. D. Viehl.

Musiquen af Hr. Nauman.

Kjøbenhavn, 1786.

Frykt hos Frid. Vilh. Ebele,
boende paa Amagerstorv No. 4.

Personerne.

Orpheus.

Eyridice.

Proserpina.

Herfilia. En Thrafsk Prinsesse.

Apollo. Ypperste Præst.

Chor af Eyridices Naarvrende.

Chor af Præster.

Chor af Mørkets Aander.

Chor af Lyfsaltge Aander.

Chor af Bachantinder.

Chor af Apollo Præster og Tilbedere.

Orpheus og Eurydice.

Første Act.

En tyk og skyggefuld Cypress-Lund med et Altar i Midten, hvorpaa staar en Urne; Altåret og Urnen ere behængte med Blomster-Kranse. Det er Nat, og Maanen skinner i det Vagreste af Skuepladsen.

Første Scene.

Herfilia (alene.).

Fa, stærke Kierlighed,
Jeg følger, lyder dig;
Ugrundens Magt ei meere skal
Fra Orpheus Herfilia adskille. —
Der Støvet's Giemme er af min Medbeilerinde,
Som Seieren tilsidst mig maatte overlade. —
Hvor rædsom er ei denne Lund!

Dog ei for mig, hvert Aandebæret er her
 God Lindring for mit Hierte, og Vellyst for min Siel.
 Grød Orpheus, grød nu,
 Du, som urørt saae mine Taare;
 Hver Taar, du sælder, er et Seiers-Tegn for mig,
 Hvori jeg Hævnens ganske Sødhed smager.

Med Hævnens Sverd i Haand,
 Med blødbegierlig Aand,
 Foragtet Elskovs Offer søger.
 Pythilds Magt og Tordens Knuslen,
 Stormens Bragen, Bølgers Bruslen,
 Giftens, Ildens Virkninger
 Den tilstrækkelig ei er.

(En Sørge-Musik høres langt borte).

Hvad hører jeg!
 Hvem kommer der?
 For hvem er denne Sørge-Pragt bestemt?
 Af for Eurydice!
 For hendes Maner at forsone.
 Jeg selv med Falken i min Haand
 Vil blande mig blandt dem,
 Ei for at offre hende,
 Men Støvet end at bände.

Anden

Anden Scene.

Herfilia, Eyrildices Paarørende, Apollos Præster.

(En Sørge = Skare af Apollos Præster og Eyrildices Paarørende; Præsterne gaae med blottede Hoveder, de andre med indhyllede og Cypres = Greene i Hænderne. Noгле af Præsterne bære Fakler, de andre det Behørigte til Offeret, de omringe Alteret, og Herfilia blander sig i Skaren).

Chor af Paarørende.

Urne! Giemmet af vor Glæde,
 Vore Taare skal dig vade,
 Indtil Livet bliver endt.

Præsterne.

Du, som først har voldet Harmen,
 Da Du sank i Dødens Arme,
 See! hvor Sielen er omspendt.

Paarørende.

Trostesløst er hvert et Hjerte,
 Ode, som dit Hvile = Sted.

Præsterne.

Skjæge! see den bitre Smerte,
 Sent med Trost dig til os ned.

Den ypperste Præst.

Morkets Herskere!

Beier eders Øre,
 Engstet Raab at høre,
 Og lad Lindring skee.

Begge Chorene.

Elkede Ehydice!

Lad det Offer, vi dig bære,
 Vidne paa vor Dashed være,
 Og vor bitre Siel-Bee!

(der offres og bandses).

Tredie Scene.

De forrige, Orpheus

(med udslaget Haar og sin Lire i Haanden kom-
 mer ganske forvildet ind; han gaaer de Of-
 frende forbi, uden at blive dem vaer).

Orpheus.

Hvorhen skal jeg dog flye?
 O blir tilbage: tilbage fiere Træer,

Forhen mig fulgte,
 Tilbage du, du stærke Klippe,
 Som for at høre mig af Jordens Skisp dig rev.
 Jeg Harpen ei kan røre,
 Ei eder meer behage,
 For mig er ingen Glæde,
 Ingen Glæde meer at nyde.

Kind paa nye, du kielne Vel!
 Kind og fryd din Hyrdes Øre;
 Paa min Sang du ei maae høre,
 Den kan ei indtage dig.
 Men dersom du med Skælf
 Seer Eeg, min grumme Smerte,
 Læg Saaret i mit Hierte,
 Og styrk dig ned paa mig.

Chorene.

Elskede Cyridice!
 Lad det Offer, vi dig bære,
 Vidne paa vor Omhed være,
 Og vor bitte Siel: Væe.

(Da Chorene begynder, besinder Orpheus sig, løber
 hen og omfavner Urnen i en stum Smerte. Naar
 Offeringen og Dansen er til Ende gaar de alle
 bort, undtagen Orpheus og Hersilia, som holder
 sig ved en Side).

Fjerde Scene.

Orpheus og Hersilia.

Orpheus.

Saa har min bitter Qual veiledet mig derhen,
 Hvor al mit Hæbd, min Glæde glemmes!
 Nu skal og intet mig fra denne flere Urne skille,
 Her skal den grumme Død,
 Som mig, med min Eurydice, al Belyst har berøvet.
 Her skal den mig nedsenkt i Krummer finde.

Hersilia (uden at nærme sig).

Af Orpheus! skal da din knuste Barm
 For Glæden stedse findes lukket?

Orpheus.

Hvis Røst er det?
 En hellig Gysen rører mig! —
 Er det min Elsktes Stemme? (Hersilia nærmer sig).
 O hvad Forfærdelse! at tage Slangens Svislen
 For Matteredens kielne Toner!
 Lad af Hersilia, lad af mig at forfølge,
 Kan endog denne dyrebare Grav
 Mig for din Kierlighed da ei et Friested blive?

Hersilia.

Misklænd mig et, o elskte Ven!
 Jeg Saaret læge vil, men ei oprive;

For

Formeen mig ikke Veten til et Hierte,
Jeg har saa hestig, saa bestandig elsket.

Orpheus.

O tie Hersilia! tie med en Kierlighed,
Som blandt de haarde Piinsler
Mig Guberne bestemte,
Er end for mig den grummeste.

Hersilia.

Du vredes og med angstet Hierte,
Jeg elsker og tilbeder dig.

Orpheus.

Du elsker mig? O grumme Smerte!
Dit Had var større Held for mig.

Hersilia.

See den, min Kierlighed foragter,
Min Haand har Døden haant bereed.

Orpheus.

Det frygtes ei, man eftertragter,
Drøb mig, det er Medlidenhed.

(Hun gaaer rasende bort under

Mitournellen)

Femte Scene.

Orpheus (alene).

Eyridice! Eyridice!
 Mit Liv, min Belyst og min Glæde!
 Tilbedede Eyridice,
 Af hvis din Geist end om mig svæver,
 Saa see hvor dybt den Gift, dig rev af mine Arme,
 Har trængt sig i mit Hjerter
 Og der, min Fryd, min Høe fortærer.
 Hør mine Suk, min Klage, som Vinden spreder,
 Før de trænge sig til dig,
 Af, følesløst er alting ved min Smerte,
 Du Echo eene synes rørt, og mig medynksom svarer.
 Men da du selv har følet Elskovs Magt,
 Saa lad og ved din Bistand mig, mit største Gode finde.

Gienlyd af min samme Klage,
 Kald Eyridice tilbage!
 Lad mit taaresulde Øie
 See min Siels Tilbedede!
 Al den Jammer, al den Smerte,
 Som omspender Barm og Hjerter,
 Al den Bøe, min Siel maae døie,
 Dette Syn forlindrede.

Eyridice! Eyridice!
 O kom, kom trøst den ægte Mage,

Som

Som Guderne med dig har meer end Livet rovet.
Men hvad Forsagte, holder dig tilbage?
Følg din Eurydice, kan dig igiennem Smerten Vei,
Til Trods for Guderne, der see min Siel: Harm med
Glæde.

Siette Scene.

Orpheus, den ypperste Præst.

Præsten.

Hvad, Orpheus! du vover at anklage Guderne,
Da, de medynksom ved din Smerte,
Kun søge at hufvale den.

Orpheus.

Sworledes? Paa hvad Naade?

Præsten.

De sende dig ved mig en kraftig Bøgedom
Imod den Qual, din Noe fortærer.

Orpheus.

Saaer jeg da min Eurydice?

Præsten.

Nei, hende kan kun Pluto dig tilbage give,
Da hun ved Osdens Magt hans Grændser har betraaet;
Men af Apollo mig er Vand af Letje-Floden givet,

Drif

Drif det, og sæk i Glemsomhedens Skib
Din Elskov og din Smerte.

Orpheus.

Og dette Band skal Tegn paa Guders Medynk være?
Det, Grumhed er det, Grumhed i en større Grad,
End Døden mod mig kvæde.

Den røvede mig vel mit Hjertes Afgud, al min Lyft,
min Glæde,

Men lod min sterke Kiørlighed tilbageblive,
Den er min Tøst, den ikke maae, ei skal, ei kan
udstettes;

Den skal mig over Lethe Bænde følge,
Og der paa nye mit Held, min Vellyst være.
Til Guders Hielp jeg meer ei trønger,
Jeg snart foruden dem skal Charons Færge finde.

Præsten.

Og har du Mod igiennem Dødens Nat at vandre?

Orpheus.

For min Eyridice at see,
Jeg alting vover, alting trodser.

Præsten.

Saa følg de Spor, som Hercules
Har efterladt: Atti Markes Nægt; betrød det uforsagt,
Og ved den Sang, som vilde Dyr har tæmmet,

Søg det's Beboere at røre, og saa til Medynk at bevæge,
At din Eurydice du faaer tilbage;
Apollo dig sin Bistand dertil lover.

Orpheus.

O søde Haab! men kan det og opfyldes?
Og er saa liden Fare saa stor en Løn vel værdig?

Praesten.

Nei, du end større Prøve maae paa Mod og Elskov give,
Naar Mørkets Aander overvundne ere,
En større Kamp dig forestaaer.

Orpheus.

Stig snart, hvem skal jeg da bestribe?

Praesten.

Dig selv, dit omme Hjertes Følelser.

Orpheus.

Hvordan, mig selv! Forklar dig næiere.

Praesten.

Endskjønt Eurydice i dine Arme gives,
Hun Dødens Herredom et-ganske er unddraget;
I Fald du mindste Omheds Tegn din Elskte giver,
Ja kan tilstøder dig ved hendes Syn din Varm at glæde,
Før over Styk hun ved din Hjælp er bragt;

Hun

Hun vende maade tilbage,
Og aldrig meere Solen see.

Orpheus.

Ei hende see, ei trykke hende til det Hierte,
Hvis Glæde, Hæld og Liv hun er?
O grumme, haarde Prøve!

Præsten.

Førvøbenhed kan ofte Faren trodse,
Men kun den sande Tapperhed fortjener Løn.
Oprigtig Kierlighed den Attraae undertotter,
Som Maalet for dets Omhed skade kan;
Vil Nøds og Kierligheds Belønning du hiembære,
Du vise bør, da i din Barm har Sæde.
Og derfor maade Cyridice om det, dig Guderne befale,
Uvidende selv være.
Det meget koste vil, men overvei,
At nogle Diebliffes Kamp dig bringe varig Lykke.

Din Omhed maade bestrides;
Men Smerten, derved lides,
Forvandles vil til Enst.

Du skal med dobbelt Lykke
Som Etervinder trykke

Din Mage til dit Døst.

Syvende Scene.

Orpheus (aleene).

O Guder! hvad hørte jeg! og hvilke Følelser
Af Haab, af Engstelser opstige i min Varm! — —
Hvor skal jeg Kræfter faae, mit længselsfulde Die
Fra min Tilbedede at vende?

O maatte jeg end da, den grumme Lov forkynde
For min Erydice, saa havde jeg et hendes Omhed at bestride.
Men af! hvad vil, hvad maae hun tænke,

Naar hun sin omme ægte Ven
Tavs, kold og ligegyldig finder?

O hvilken Qual, vil et Vebredelser
Af hendes Mund mig blive? — — —

Men Lønnen er for stor; det voves maae.

Erydice! jeg gaaer!

Alt lyder for mit Øre den fæle Cerberus

Og Furiernes Slange-Hvislen,

Men det et skrækket mig;

Anfald mig Cerberus,

Udtømmer Furiær paa mig kun eders Plager,

Jeg uforsagt mod dem skal holde Stand,

Naar henrykt Die kun Erydice maae ske.

Ned til Dødens skumle Steder,

Fort af Elskovs sterke Haand,

Jeg, at faae den jeg tilbeder,

Gaaer med uforsædet Aand.

Ende paa første Act.

Anden

Anden Act.

Forgaarden til Plutonis Slot. Døren er paa den eene Side, for hvilken Anderne og Cerberus holde Vagt. I Midten løber Floden Phlegeton med sine flammende Bølger. Paa den anden Side sees Sisyphus at velte sin Steen, og Trian at dreie sit Hjul.

Første Scene.

Mørkets Ander, Furierne.

(Orphei Lirer høres langt borte);

Chor.

Hvo tør igiennem Dødens Nat,
 Og varig Mørkets Sæde,
 Paa nye de Spor betræde,
 Sig Hercules har efterladt?

(Liren høres nærmere);

Chor.

Lover ikke, Furier!
 Han ved eders Falters Lue,
 Og ved Slange-Hvislen grues

Cera

Cerberus, hans Siel fornemme
Rædsel ved din huule Stemme,
Hvis en Dødelig det er.

Anden Scene.

De forrige, Orpheus.

Orpheus (spiller og synger).

Høres ved min Orgad, min Klage,
See min Harm og Siel. Væz
Mod en ængstet Qvate-Mage
Været dog medlidende!

Planderne.

Nei! bort, bort, herfra.

Chor.

Forvorne! sig,
Hvad tænker du?
At sege Glæde,
I Jammers Sæde,
Og varig grue?

(Furierne anfalte ham bagde med
Fakler og Slanges).

Orpheus.

Dersom Elskov er en Brøde,
 O! saa skaaner, skaaner ei;
 Lad mig min Misgierning bøde,
 Ingen elsket har, som jeg.

Chor.

En erkjendt Feielse
 Bor Barm indtager,
 Den findes aaben
 For Medynks Raaben,
 Og Attraae smager,
 At kindre Væe.

(Furierne standse, men gjøre straf
 et nyt Anfald, skönt svagere).

Tredie Scene.

De forrige, Proserpina.

Proserpina.

En udsædvanlig Lyd sig trængte til mit Øre,
 Hvis Lislighed mit Hierte heftig rørte;
 Og ved en lønlig Magt, jeg kunde ei modstaae,
 Jeg efter den blev draget.

Orpheus

Orpheus.

Mægtige Beherskerinde!
Som selv Pluto kunde binde;
Lad en heist Ulykkelig,
Finde Trost og Hielp hos dig.

Proserpina.

Hvad vil, hvad ønsker du?

Orpheus.

Af Mørkets Herskere
At faae min ægte Ven tilbage,
Min elskede Eurydice.
Hun var mig Alt, jeg tænkte, hørte, saae kun hende;
Hver Drift, hver Sielen Evne fra hende fik sin Virksomhed;
Et Smil, et Favnetag en Himmel var for mig;
Naturens Pragt og Indighed, ja indtil Solens Glands,
Ved hendes Dines Straaler blev forskjønnet;
Ved Dødens kolde Haand hun førtes hid til disse Enge,
Og Dagens Klarhed Mørke blev, Naturen tom og øde.

Giv min Elskte i min Arm,
Lad min Qual og Bee sig ende,
Hvad er Lykke uden hende!
Liv er Død og Fryd er Harm.
Ord formaaer ei at afmale,
Jungen Tunge kan udtale

Kædserne, min Siel omspende,

Og som rase i min Varm.

(Ved Orphei Sang segner Fakterne af Furi-
ernes Hænder, Slangerne ligge som døde,
Plagerne ophøre, og de Plagedes Lader
vise, at de føle Lise og Husvælelse).

Proserpina.

O hvilken Kierlighed!

Hvor sterk, hvor uforanderlig!

Orpheus.

Giv min Elskte i min Arm, ic.

Proserpina.

Troefaste, mageløse ægte Ven,

Jeg føler al din Smerte;

Følg mig, jeg vil dig hen til Plutos Trone føre,

Hans Siel, som kiender Elskovs Magt,

Din Jammer vist vil røre.

Guderne bør Dyden skionne,

Og ved deres Vælde lønne,

Hvor den hørlig viser sig;

Du sket Løn du vist kan vente

For din Troefasthed at hente;

Elsket Ven maae gives dig.

Ans

Nander! eders Dørvinder
Lader tryk og uden Hinder
Eders Konge nærme sig.

Chor.

Til vor Beherskers Sæde,
Skal Portene med Glæde,
Vor Dørvinger aabne staae.
Den Helt, hvis blide Stemme
Kan Qual og Grumhed hemme;
Bør ubehindret gaae.

(Portene aabnes, Orpheus gaaer bort
med Proserpina, Nanderne og Furi-
erne danser).

Fjerde Scene.

De Elfsæiske Enge.

Cyridice (alene).

Sielen Fryd og Røe indtager,
Barmen Hæld og Glæde smager,
Herligt, listigt alting er,
Var min elskte Ven kun her!

Min Orpheus, troefaste Mage,
 Endog i Glædens Voeliger
 Mit omme Hjerter savner dig;
 Da fiønt at dette Savn ei blandet er med Smerte,
 Min stærste Lykke det do; er,
 At kalde i mit Sind tilbage
 Den Tid, da vi med Fryd
 Bort Vel, Henrykkelse
 I kielne Dine læste, naar Zielene,
 Ved Elskovs søde Ild, tilsammen fløde.
 Men af, Erindringen af vor Lyksalighed,
 Som Eliseum er for mig,
 Maae Galde bitter for dig være;
 Jeg seer dig, bedste Ven!
 Jeg seer dig, træstesløs, det overblevne Støv af din
 Eyridice,
 Med dine Taare væde.

Min Orpheus, græd ei,
 Græd ei for din Veninde,
 Til hende skal du finde
 I giennem Døden Bei.
 I varig Glædes Bøe
 Du snart skal hende savne,
 Og aldrig meere savne
 Forønsket Fryd og Røe.

Femte Scene.

Eyridice. Enfsalige Aander.

Chor.

Liflige Enge!

Herlige Boelig,

Hvor fød, hvor roelig,

Er ei din Enst.

Keen Glæde nydes;

Vort Hierte frydes;

Sig Duffer trænge

Ei til vort Bryst.

(Her danses, og naar Dansen er ude igien-
tages Choret)

Dog vil din Lykke

(til Eyridice)

O Skienheds Smykke!

Snart sterre blive,

Os til Forliis.

Eyridice.

Hvordan! hvad vil det sige,

At større Hæd for mig Forliis for eder er?

Er noget usædvanligt hændet?

Forklar dog eder nøiere.

Chor.

Kierlighedens bittere Smerte,
 Troefasthed i mandigt Hierte,
 Rædslers Konges Vænker brød.
 Hun, sin Ven var meer end Livet,
 Bliver ham tilbage givet,
 Hvor er begges Skiebne sød!

Eurydice.

Hvem bliver vel tilbagegivet?
 Hvem hans Veninde meer end Livet var?
 Min Orpheus det være maag!

Siette Scene.

De Forrige. Proserpina.

Proserpina.

Ja! deilige Eurydice, din Orpheus det er;
 Hans mageløse Kierlighed,
 Hans Smerte, Klagemaal,
 Fortryllelsen af hans saa fæle Stemme,
 Har dig af Dødens Konge vundet;
 Saa det tilstedes ham, paa Jorden dig at føre.

Enridice.

Jeg Solens Glands paa nye skal see!
Og i min Elstes Arme leve?
Men da min Orpheus er her,
Hvi vil da han i Glædens Boeliger
Ei heller hos mig blive.

Proserpina.

Det kan, det maae han ei.
Men skönt din Bortrang er et Tab for mig,
Jeg dog for din Lyksalighed
Vil Moders Omhue bære.
De tykke Dunster, som omringe Mørkets Rige,
For Dødeliges Skønhed er en Gift,
Mig derfor Pluto med et Slør bedækte
Den Tid, han mig fra Jorden førte,
Igiennem hvilket Dunsterne sig ikke kunde trænge.
Følg mig, og dette Slør skal dig for Faren trygge,
Men rør det ei, for Styr af dig er lagt tilbage,
Modstaae endog din Elstes Bøn,
Dersom han utaalmodigen attraaer,
Ett Die ved dit Syn at glæde.

Lad dig standhaftig finde,
Bestrid din Mages Længsel,
Til du af Mørkets Fængsel,
Ei meer omringet er.

Før lad ei Frygten svinde,
 At Fryd til Harm vil blive,
 Dersom i Sted vil give,
 Til Omheds Følelser.

Syvende Scene.

Orpheus, lykkelige Aander. (langt borte)

Orpheus.

O hvilket herligt Sted!
 Hvor smilende for Diet,
 Henrykkende for hver en Sandt,
 Her de Udvalgtes Voeliger maae være.
 Men i hvor herligt det end er, har det for mig ei Glæde,
 Hvis jeg min ægte Ven her ikke finder.
 Men der seer jeg Beboerne af disse blide Enge,
 Sig nærme mig;
 Maa skee at min Erydice
 Blant denne glade Skare findes.

Chor.

Troefaste Mage;
 Nyd blide Dage;
 I Glædens Enge,
 Du sees med Lyst.

(der danses og i Vendingen faaer han
 een af Skyggernes Ansigt at see)

Dr=

Orpheus.

Det er ei min Eyridice!

Chor.

Det Hæld vi nyder,
Den Røe os sender,
Fordobblet trænge
Sig i dit Bryst!

(de danser og han faaer en anden
Skygge at see)

Orpheus.

Ei heller denne.

Chor.

Troefaste Mage,
Nyd blide Dage,
I Glædens Enge
Du sees med Ænst.

(de danser og han sees atter en anden)

Orpheus.

Endnu det hende ikke er.

Attende Scene.

De forrige, Proserpina, Eyridice (bedæftet).

Orpheus.

Tak være eder, I store Guder!
Mit Hierte siger mig, at det er hende.

Proserpina.

Her Orpheus, her er din elskte Mage,
Med Glæde jeg dig hende overgiver;
Elsk hende nu som før,
Men glem tillige ei,
At det, dig Kierligheden vandt,
Saa ved Standhaftighed bevares.

Orpheus (til Eyridice).

O min Tilbedede!
Medlidende Proserpina!
Jeg ei formaaer dig at udtrykke
Den Tak, den Lov, som Siel og Hierte yder dig.
(til Eyridice).

Min elskede Eyridice!

Eyridice.

Min Ven, min Orpheus!

Proserpina.

Gaae troefast Ægte-Par,
Kommer sildig her tilbage;
Kierlighed med eder drage,
Elysæum I da har.

Orpheus, Eurydice, Proserpina.

Guder! som i Kierlighed
Gav ^{os} } Livets Held i Sie,
dem }
Led ^{os} } giennem Morkets Veie,
dem }
Vær til Bistand ^{os} } bereed.
dem }

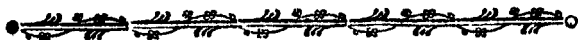
Chor.

Guder! som i Kierlighed
Gav dem Livets Held i Sie,
Led dem giennem Morkets Veie,
Vær til Bistand dem bereed.

(Dands af Xander).

Ende paa den anden Act.

Æredie

Tredie Act.

Et øde, mørkt og ubehageligt Sted, hvor der kun er en smal, ujævn og steenet Fodstie, omringet af stejle Klipper. I Midten løber et dybt Svælg, som bliver alt smalere og smalere imod det Forreste af Skuepladsen.

Første Scene.

Herfilia, Bacchantinder.

Herfilia.

Skield Orpheus, Formastelige Skield,
 Som tør min Kierlighed foragte,
 Og mig en Skygge foredrage.
 O Søstre søler dog
 Den Spot, som mig tilføies.

Jeg sukkede, jeg bad,
 Ham stedse efterfulgte,
 Min Elskov ikke dulgte;
 Men fik for Dumbhed Had.

Kom:

Kommer, og ved Dolkens Magt
Hævner, hævner min Foragt.

Chor.

Sikkert skal ved Dolkens Magt
Hævnes, hævnes din Foragt.

Herfilia.

Her løber Beien, som han tage maae,
Naar han sin Elskede tilbage fører;
Her vil vi skjule os, og naar han tryggest sig
Til Glæden overlader,
At have Faren overvundet,
Ham da med vældig Arm,
Paa nye sit Bytte røve.

Min brændende Brede kun kistes ved Blod;
O Evan! o Evan! opliv du mit Mod!

Chor.

Din brændende Brede skal kistes ved Blod;
O Evan! o Evan! opliv du vort Mod!

(en kort Entree af Bacchanterne, som søge
Sted at skjule sig)

Anden Scene.

Orpheus, Eurydice (imellem Klipperne).

Eurydice.

Jil dog ei saa, min elskte Ven,
 Jeg kan dig neppe følge.
 Kom tryk mig til dit Bryst,
 Lad i din kielne Arm mig hvile;
 Og der nye Klæfter sanke.

Orpheus.

Løv min Eurydice dermed
 Til Solens Glands og Iyser;
 I Mørkets gyfselfge Eng:
 Kan Omheds Glæde ikke nydes.

Eurydice.

Hoordan, min Orpheus,
 Som Himlen fandt i mine Arme,
 Han nægter mig et Favnetag!

Orpheus.

Det nægtes ikke, men forhales
 Til han dig over Dødens Grændser,
 Og blandt de Levende har bragt;
 Thi kom, og følg med mig.

Eurydice.

Enridice.

For Vidne der at være til min Medbeilerindes Seter?
Naar jeg endnu, som før,
Var al din Fryd, din Lykke,
Hvad kunde Jorden dig da give,
Som du ei allerede har?
Naar gav du vel paa Stedet Agt,
Hvor jeg i dine Arme hvilte,
Du saae kun mig,
Mit Die var dig meer end Solens Glæde,
Men nu paa den, du eene tænker.
Ei mindste Omheds Tegn, din kielne Mage gives,
Af, inter Favnetag,
Ja, ei et Kys, et Smil,
Har hendes længselfulde Hjerter frydet.

Da anden Fryd du kiender,
Af anden Elskov brænder,
Hvi vilde du mig drage
 Af varig Glædes Boe?
For hende, dig tilbeder,
Du Sorg og Qual bereder,
Hun Held ei meer skal smage,
Ei meere nyde Roe.

Orpheus (fôr sig).

J. Gudend hvilken Marter!

(til Eurydice)

Hvor grusom du dog er!

Hvor findrig til at martre baade dig og mig!

Jeg maae — — — det koster dig — — jeg tør — —

Eurydice! at følg mig!

Eurydice.

Hvad ængster dig? Maaskee at dette Elser gjør dig
uroelig?

Maaskee du troer, at Døden har de Yndigheder mig be-
røvet,

Dit Die drog, din Siel henrykte?

Men kom, og hent Forvisning dig derom;

Og dersom Roserne ei meer paa Kinden findes,

Saa lad den Kierlighed, som du kan i mit Die læse,

J dit nye Yndighed mig give.

Orpheus.

For dig at vide stien

Har Hiertet ikke Diet nødig;

Du i min Siel saa dybt indpræget staaer,

At den kun dig kan tænke, see og høre.

Eurydice.

Hvordan, et Diekast jeg meer ei værdig findes!

Jeg Ulyksalige!

Men da min Siel ei anden Attraae kiender,

End

End taffes og behage dig,
Og jeg dit Dje ei kan drage,
Jeg andres meer et røre vil.

(hun kaster Sløret fra sig)

Lig der Unyttige, Skont for mig kiere Gave,
Udrydder kun I stærke Dunster
Udrydder til det mindste Spor
Af fordum priiſte Deilighed;
Gjør mig ukiendelig, at min troeløse Ven
Sin Ubestandighed, med noget kan besmykke

Orpheus.

Hvad gjør du Elſkede!
Ik, da du Faren selv forger,
Saa hold ved mig
Dig bort herfra at flynde.

Enridice.

Nei; Grumme! Gaae tit din ſaa kiere Jord,
Jeg her vil blive;
Blandt diſſe ſøle Klipper vanke,
Og Tabet af din Kierlighed begræde.

Et Kys, kun til Farvel!
 For troefast Egetemage!
 Et Kys, for end at smage
 Gød Vellyst i min Siel.

Orpheus.

Jeg kan ei meere staae imod!
 Apollo, send mig Kraft
 Min Siels Bevæggelser at tvinge!
 Erydice!
 Væid du og jeg ulykkelige begge ere
 Om vi her længer tøve;
 Følg derfor mig!

Erydice.

Jeg gjør det al.

Orpheus.

Du maae, du skal.

(Han drager hende med Magt
 efter sig, og i det han har
 faaet hende over Svelget,
 forvandler det og Klipperne
 sig til en behagelig Egn, op-
 lyst af Solens Straaler)

Orpheus.

(trykker hende med Henrykkelse
til sit Bryst)

Min Siels Tilbedede!

Nu først tør jeg dig kalde min,

Nu først har jeg dig vundet.

Erydice.

Nu kiender jeg min Ven igien,

Men sig, hvor kunde du,

Mig denne grumme Qual paaføre?

Orpheus.

Det Guders Villie var;

Maaskee for Følelsen af min Lyksalighed

Des stærkere at gjøre.

Erydice.

Ik den, jeg nyder ved dit Bryst,

Endnu langt større bliver.

Elysæum for mig finder,

Guders Salighed jeg finder,

Bedste Mage, i din Arm,

Orpheus.

Troefast Kierlighed allene
 Kan den Vellyst Strøm forleene,
 Som nu flyder i min Barm.

Eurydice.

Jeg kun smager Hæld i Livet
 Ved at være, blive din.

Orpheus.

Meer end Verden er mig givet,
 Nu du er for evig min.

Begge.

Alt hvad Guder kan beskiere,
 Skienke Kierligheden mig;
 Alt mit Vel, min Fryd skal være,
 Bedste Ven at elske dig.

Tredie Scene.

Orpheus, Eurydice, Hersilia, Bacchanter.

Hersilia.

Kom og lad den Haarde finde
Hvad en krænket Elskov er ;
Dræb , udrnd hans Herskerinde,
Straf ham i det, han har tier.

(De anfalde Eurydice, men Orpheus kaster sig for hende og holder dem borte).

Orpheus.

Rasende ! til hendes Hierte
Giennem mit kun findes Wei.

Eurydice.

Gramme ! røres ved min Smerte,
Slaaner ham, men spar mig ei.

Herfilia.

Grumhed jeg af ham først lærte,
Graad og Bøn nu hjælper ei.

(Det tordner og Skuepladsen for-
vandles til Apollos Tempel)

Fjerde og sidste Scene.

De Forrige, den ypperste Præst, Præster,
Tilbedere af begge Kion.

Den ypperste Præst.

Forvorpne holder inde,
Om ikke Havnens Arm skal eder ramme!
Flye Nedrige! Skynd dig herfra,
Apollos Helligdom, maae ingen urren Fod betræde;
Og Straffen følge dig du har dig selv bereed:
I den utæmmede Begierlighed,
Du ei kan fyldestgøre,
Og i din Siel Harm,
At see dem lykkelig, du hadet,
Du Plage-Vander har
Dig uafslæbigen mæltre,
Og Vidne bær om Gudernes Retfærdighed.
(Herfilia og Bacchanterne gaar)

Og du, trofaste Ægte-Paar,
Nyd Dydens Løn i varig Kierlighed,
Og priser Guders Naade.

Sorg og Kammers Plage,

Oste heftig nage

Dødeliges Bryst;

Men før de det tænke,

Skiftes det, dem krænke,

Om til Fryd og Lyst.

Guderne bør Ære,

Som bestandig ere

Dem til Hielp bereed;

Kummerfulde Hjerter,

Sielens bitre Smertes,

Lindrer Kierlighed.

Chor.

Guderne bør Ære,

Som bestandig ere

Os til Hielp bereed;
 Kummerfulde Hierter,
 Sielens bitre Smerter,
 Lindrer Kierlighed.

Enridice.

Sielen aldrig frydes;
 Ingen Glæde nydes;
 Savner man sin Ven;
 Kun hans blide Dø,
 Hiertet kan fornøie,
 Iage Kummer hen.

Chor.

Guderne bør Ære,
 Som bestandig ere
 Os til Hielp bereed;

Kummerfulde Hjerter,
Sielens bitre Smertes,
Lindrer. Kierlighed.

Orpheus.

Sande Elfers Villie,
Intet kan adskille,
Selv ei Dødens Haand;
Til dens mørke Rige,
Dover at nedstige
Trofast bunden Mand.

Chor.

Guderne bør Vere,
Som bestandig ere
Os til Hielp bereed;

Rummerfulde Hjertter,
Sielens bitter Emerter,
Eindrer Kierlighed.

Ende.

